

Navždy kamošky

Je krásny slnečný deň. Blížia sa letné prázdniny plné ničnerobenia a vylihovania pod páliacimi lúčmi slnka...

Čo si to namýšľam. Vonku je desať stupňov pod nulou, vietor šantí po uliciach a ja sedím doma zavretá v izbe. Sama, opustená. Sedím za stolom. Svoje pocity šikovne rozhadzujem ceruzkou po papieri, doladujem detaily. Poobzerám sa po izbe. Steny sa zohýbajú k zemi a tlačia ma do kúta. Vezmem si so sebou blok a utiahnem sa do rohu svojej postele. Na papieri sa začína rysovať maličká postava v diaľke tunela. Pred ňou je plno duchov, temnota, zlo, bolesť, nenávisť. Len ona žiari v strede papiera, stojí v uličke nádeje a čaká na môj príchod. Ale ja nechodím. Samota a úzkosť ma pevne držia zovretú vo svojej moci.

„Lea, pod' do kuchyne,“ známy škrekl'avý hlas, ktorý patrí mojej tete Aurélii, ma vytrhol z môjho ustavičného premýšľania.

Teta Aurélia je moja adoptívna mama. Som sirota. Žijeme v malom domčeku na kraji dediny Vinica s jej manželom Ottom.

„Lea,“ reve teta Aurélia, „povedala som, že máš okamžite prísť do kuchyne!“ Vymámim sa zo zovretia mojej izby a rýchlo zbehnem dolu schodmi rovno do kuchyne. „Lea, ako sa opovažuješ nepočúvať ma na prvé slovo! Nech sa to už neopakuje.“ Pozriem na tetinu zvráštenú tvár a opatrne prisvedčím: „Už sa to nezopakuje, teta, sľubujem.“ „Dobre,“ povie už trošku milšie a vzápätí pokračuje, „dnes som bola v škole na rodičovskom.“

Škola. Moje neobl'úbené miesto. Nikto sa so mnou ne baví, nepozdraví, škaredo ma oslovujú, som im na posmech! V hlave ma búria myšlienky, len tak-tak, že sa pred tetou nerozplačem.

„A čo vám vraveli?“ rýchlo dodám, aby nič nepostrehla. Teta si napraví okuliare a odpovie: „Zajtra sem pricestuje jedno nové dievča, Karina Černohradská, až z ďalekých Prepášoviec.“

„Ach,“ povzdychnem si, „určite ďalšia fiflenka, ktorá sa pridá k tej trápnej bande Laury Fábrišovej a budú mi robiť zle.“ Zamračím sa. Teta, chvalabohu, nepočula moje šomranie ani si nevšimla môj výraz tváre. Nepotrebujem, aby sa ma začala všeličo vypytovať, a nedajbože ísť za riaditeľkou školy alebo za Laurinou mamou.

„Dáš si palacinky?“ začne už inú debatu. Prikývnem. O chvíľku mám pred sebou krásne voňajúce palacinky s lahodnou marmeládou. Zlupnem ich ako nič. Aspoň nachvíľu sa strasiem mojich dobiedzavých myšlienok.

Zvonku počuť auto. Domov prichádza Otto. Prudko trhne dvermi a v predsieni zo seba zhodí veci. Vbehne za nami do kuchyne. Všetko letmo prebehne očami, zastaví sa na hrnci, v ktorom už teta Aurélia pripravuje guláš. Nahodí slastný úsmev a ide k sporáku, pahltník.

Ja sa medzitým sťahujem späť do izby. Hodím sa na posteľ, mp3-ka v ušiach, kresliaci notes v ruke. Chúlím sa pod paplón. Na papieri predo mnou je jedna čertovská postava podobajúca sa ujovi Ottovi, ďalšia podobná tete Aurélii. Medzi nimi je kotol vriacej vody. Spoza neho vykúka malá osôbka, Karina. Pre uja a tetu milé, chutné dievčatko, pre mňa sám Lucifer. Akoby ma svojím pohľadom ťahala ku kotlu, akoby ma v ňom chcela uvariť, usmrtiť...

Ani neviem, ako som zaspala. Ráno sa budím pomerne skoro. Mp3-ka vybitá, notes na zemi. Všetko schmatnem a šmarím do zásuvky. Ešte si ľahnem. Už mi nejde zaspáť, len sa obraciam. Asi o hodinu ma volá teta. Hodím na seba prvé, čo nájdem v skrini, doslova zhltnem raňajky a ponáhľam sa na autobus.

Pri zastávke stojí nejaké dievča. Už z diaľky si ju premeriavam. Dlhé blond vlasy zviazané do vrkoča, krátke úzke nohavice, ružová blúzka, ktorú jej zdobí dlhý teplý kabát, široký a úprimný úsmev napätý dlhým čakaním. Blížim sa k nej. Zdravím ju, predstavujem sa jej, potom mlčím. „Karina,“ rýchlo odpovedá a podáva mi ruku. Zmeraviem. Radšej jej ruku nepodám a odtiahnem sa preč.

Čakanie na autobus sa mi zdalo nekonečné. Karina po mne stále pozerala. Kto vie, čo zamýšľala.

Možno má už pripravený plán a keď sa spozná s Laurou, určite ju nahucká, aby ho zrealizovali.

Vchádzam premrznutá do autobusu, sadám si čo najviac dozadu. Karina sa pomaly blíži ku mne. Asi dve sedadlá pred mnou zastaví a tiež si sadne.

Cesta trvala asi desať minút, no mne to pripadalo ako celá večnosť. V triede pred vyučovaním zasa utržujem nepekné pripomienky od Laury a spol.. Vlastne ju ani nevnímam. Sadnem si do lavice a pripravujem sa na písomku. Vojde učiteľka. Všetci vstanú, niekto ešte utrúsi, že čo tak skoro prišla, ona rozdáva postupne papiere. Skláňam sa nad test. Prvá otázka. Nevieť. Druhá otázka. Mám neistú odpoveď. Tretia otázka na mňa cerí zuby a smeje sa mi. Ďalšie otázky preistotu vidím ako machule. Začínam sa potiť. Teta ma doma asi zabije, keď prinesiem guľu.

„Psst!“ Trhnem sa. Obzerám sa. „Pssst, Lea,“ šepká spoza mňa.....Karina. Neveriacky jej z ruky beriem malý papierik so správnymi odpoveďami. Všetko sa mi vyjasnieva. Rýchlo dopisujem odpovede a odovzdávam test.

Na druhý deň nám učiteľka priniesla testy opravené. Polovica triedy dvojka, Fero Greg, Matúš Alfonz a Vikina Šťastná dostali štvorku, Laura s Monikou Drobnu, Ivanou Jansovou a Denisou Hlaváčkovou majú jedna a samozrejme aj ja. A Karina.

Po vyučovaní spolu čakáme na autobus. „Ďakujem,“ precedím len tak pomedzi zuby. Asi ma nepočuje. „Ďakujem ti,“ poviem trochu hlasnejšie. Karina sa obráti, usmeje sa. „Maličkosť,“ milo odpovedá. „Vieš, bez teba by som to nevládla a neviem, čo by povedali doma. Skutočne ti ďakujem.“ Ďalej už čakáme spolu. Celú cestu sa rozprávame a ja si uvedomujem, že som sa mýlila. Veď som ju vlastne ani nepoznala. Je to milé, priateľské, inteligentné a spravodlivé dievča.

Odvtedy sme kamarátky. Každý deň sme spolu, všade ideme spolu, všetko robíme spolu. Sme jednoducho nerozlučná dvojka.

Volá mi. „Ahoj, Karina,“ s úsmevom zdvíham telefón. „Áno, prídem. Kedy? O tretej? Pri lavičkách? Dobré, budem tam.“ Beriem tenisovú výbavu, loptu, cestou jem sendvič od tety Aurélie. Som na mieste. Čakám, obzerám sa, pozerám na hodinky, Karina stále neprichádza.

Asi po pol hodine mi opäť zvoní telefón. „No kde si, Karina? Už ťa tu čakám dobrú pol hodinu.“ „Prepáč,“ ozve sa z telefónu, „nemôžem prísť.“ Čudujem sa. „Ale veď sme sa dohodli. Stalo sa niečo?“ Chvíľu je ticho, potom vraví: „Nie, všetko je v poriadku, neboj sa. Ja sa z toho dostanem. Nemusíš mať o mňa strach.“ Lakám sa. „Karina, preboha, čo sa stalo?“ Neodpovedá. Prerušilo nás. Beriem všetky veci a utekám k nej domov. Zvoním pri dverách. Otvorí mi jej mama. „Dobrý deň, prečo Karina neprišla? Prečo mala taký roztrasený hlas? O čom ma ubezpečovala?“ Jej mama na mňa smutne hľadá. Asi som ju príliš zasypala otázkami. Ide dovnútra. Vychádza s kabátom a kľúčami od auta. „Nastúp si Lea,“ zašomre, „cestou ti to poviem.“ Sadám si do auta. Celá som napätá, je mi do plaču. Čo sa stalo? „Prečo ideme do mesta?“ opýtam sa po chvíľke. Karinina mama na mňa hodí smutný pohľad. V oku sa jej trbliece slza. „Vieš, Lea, Karina mala nehodu.“ Spozorniem, vyplaším sa, panikárim. „Keď chcela ísť za tebou von, zrazilo ju auto. Rovno pred naším domom. Len sa kúsok vzdialila,“ hovorí plačlivo Karinina mama a jednou rukou si utiera slzy. Aj mne je do plaču.

Keď konečne dorazíme do nemocnice, na chodbe vidíme sedieť Karininho otca. Tvár má ponorenú v dlaniach a úpenlivo plače. „Bola v kóme. Teraz ju operujú,“ vraví, len čo nás zbadá. Zdvihne sa, objíma nás.

Ako mi potom mohla volať, keď bola v kóme? Zdalo sa mi to? Určite nie. Veď som v rukách držala telefón a na obrazovke mi svietil hovor od Kariny.

Vychádza doktor. Obráti sa na Karininu mamu: „Našťastie sa nám to podarilo. Má to len jeden háčik.“ „Aký?“ vchádzam do debaty. „Už nebude nikdy sama chodiť.“ Zmrazilo ma. Neverím vlastným ušiam. Ako sa budeme vonku spolu hrať? Z Kariníných rodičov pomaličky opadáva napätie. Tiež ich veľmi neteší, že ich dcéra bude do konca svojho života na vozíčku, ale musia to prijať. „Stále bude tvoja kamarátka, Lea,“ obracajú sa na mňa. „Stále sa budete spolu zabávať, len trochu iným štýlom. Hendikep ju nezmení, stále to bude naša malá princeznička a tvoja najlepšia kamarátka.“ Musím uznať, že ma upokojili. Veziem sa s jej otcom domov. Nevieť sa dočkať, kedy už príde Karina. Chcem byť opäť s ňou. Chcem sa s ňou zabávať.

Ubehne mesiac. Skoro si nepamätám ako vyzerala. Mám síce fotku, ako sme boli spolu na

opekačke zo školy, ale jej obraz sa mi zahmlieva.

Niekoľko zvoní. Bežím dolu. Otváram. „Karina?“ čudujem sa. Útla osôbka na vozíčku. Krátke blond vlasy s ružovkavým melírom. „Si to naozaj ty?“ „Áno som,“ prikyvuje. „Už som sa ťa nevedela dočkať.“ „Bola som tam dlho. Už to aj mne liezlo na nervy.“ Usmievame sa. Veziem ju dovnútra. Zo skrinky vytáhnem keksíky a džús. Rozprávame sa, hráme videohry, počúvame hudbu, ona mi zapletá vrkoče, ja jej zatiaľ kreslím moje pocity. Behajú a skáču po lúke plnej kvetov, tancujú, plačú od šťastia. To všetko naraz.

Takto mi zmenila život. Z mojej samoty sa vykľula spása, útecha, dôvera, radosť a šťastie. Som veľmi rada, že ju mám. Keby mi ju po nehode nevrátili, neviem, čo by som bez nej robila. A stále mi vrta v hlave, ako sa so mnou skontaktovala, keď bola v nemocnici v kóme. Či už to bol zázrak, či zlé tušenie, to sa už nikdy nedozviem.

Dominika Trnovská, 8.A

Meč, starká a duch

„Petko, prosím ťa, mohol by si zabehnúť na povalu pre zavárané jahody? Rebrík je v šope,“ povedala moja starká. *„Jasné, hneď som tam,“* odpovedal som jej, no naďalej som sa hral s gameboyom.

„Petko, kde toľko trčíš?!“ zakričala starká z kuchyne. *„Ale ved’ už idem.“* Vypol som gameboy, zašiel do šopy a zobral najväčší rebrík, aký som v živote videl. Fučiac som ho odtiahol naprieč dvorom, oprel o stenu a vyliezol po ňom až hore na povalu. Nebolo to práve najľahšie, lebo rebrík sa veľmi triasol.

Ocitol som sa na povale. Bola to špinavá kutica. Hľadal som pohár so zaváraninami, odhadzujúc pritom ostatné haraburdy na všetky strany. Konečne som našiel aj debnu s pohármi zaváraných jahôd. Ležali pod hromadou akéhosi železného šrotu. Moment! To neboli žiadne haraburdy! Opatrne som uchopil kus kovu do rúk. Bol síce veľmi špinavý, hrdzavý a samá pavučina, ale ja som hneď vedel, čo je to zač. Meč. Určite poriadne starý. Pozrel som ešte na zvyšok „šrotu“. Bol tam aj štít. To sú mi veci!

„Petko, čo tam toľko robíš? Si v poriadku?“ ozvalo sa zdola.

Schmatol som jahody a zliezol dolu rebríkom. *„Som v pohode, starká, len som sa bál zísť dole. Rebrík sa totiž veľmi triasol. Ale pozri, čo za veci som tam našiel!“* povedal som a ukázal som jej kusy stredovekej zbroje. *„Ježiši Kriste! Okamžite to vráť tam, kde si to našiel! Je to nebezpečné a ja nechcem, aby sa ti niečo stalo!“* zrúkla na mňa a vytrhla mi zaváraniny z ruky. To sa dalo čakať.

Moja starká sa bojí, už len keď chytím nôž na maslo, nieto ešte meč. No ja už nie som malé decko. Veď už mám 12! Tváril som sa, že veci idem vrátiť na povalu, no namiesto toho som ich šikovne ukryl pod moju posteľ.

Po obede prišiel môj kamarát Samo. Tu na dedine je to vlastne môj jediný kamarát. Hneď som mu ukázal, čo som objavil. „*Fíha,*“ zvolal, „*to je bomba!*“ Potom sme odišli do našej skrýše – do najbližšieho poľa. Tam medzi kukuricou sme nacvičovali boj s mečom a štítom. Najprv som ja mal meč a Samo štít, neskôr sme sa vymenili. Takto sme trénovali pár dní.

Raz mi starká povedala, že nás videl sused, ako sa trieskame štítom. „*Koľkokrát ti to mám opakovať, Peter? Výslovne som ti oznámila, že si neželám, aby si sa hral s tými vecami. Ale Ty ma vôbec nepočúvaš!*“ kričala na mňa. „*Mrzí ma to. Už sa to nebude opakovať.*“ Pár hodín potom som náš rozhovor zreferoval aj Samovi. „*Vieš, čo to znamená?*“ spýtal som sa ho. „*Že máme dať tým veciam navždy zbohom,*“ povzdychol si. „*Nie, ty somár.*“ zasmial som sa. „*Znamená to, že musíme byť opatrnejší.*“

Nuž sme sa skrývali ešte hlbšie v kukuričnom poli. Párkrát sa mi síce zdalo, že nás niekto sleduje, ale starká bola pokojná, tak som sa nestrachoval. Uplynulo pár dní a nič nezvyčajné sa nestalo. Až raz v noci mi niekto zaklopal na okno. Šiel som pozrieť von oknom, no nikto tam nebol. Tak som sa vrátil do postele, ale klopanie sa ozvalo znova. Vyskočil som z postele a roztvoril okno dokorán. Do tváre mi zafúkal ľadový vietor. Nikde nikto. Vtom sa ozval hlas, chrapľavý a tichý. Povedal: „*Za takéto zneuctenie mojej pamiatky draho zaplatíš!*“ Potom sa ozval diabolský chechot. Zavrel som okno a ako omráčený som sa vrátil do postele. Celú noc som ani oko nezažmúril a celý nasledujúci deň som si nahováral, že sa mi to iba snívало.

Nasledujúcu noc som preventívne zase nespál, ale nijaké klopanie na okno neprišlo. Tak som sa upokojil a vrátil k svojmu dennému režimu, zahrňujúcemu aj popoludňajšie šermovanie so Samom. Mimochodom, Samovi a ani nikomu inému som o tej čudnej noci nepovedal. Mali by ma za blázna.

O dve noci neskôr, prišlo to, čoho som sa najviac obával. Klop, klop, klop..... Tak ma to vystrašilo, že som sa skoro po..... (veď viete čo). Radšej som sa k oknu ani nepriblížil. Klopanie sa stupňovalo, tak som sa napokon predsa pozrel. Na príjazdovej ceste stál duch.

Viem to, lebo vlastne nestál, ale vznášal sa kúsok nad zemou. Bol oblečený do stredovekého brnenia a kýval na mňa kostnatým prstom, akoby chcel, aby som šiel k nemu. Hneď mi bolo jasné, ako som sa previnil. Rozbehol som sa do starkinej spálne a skočil jej do náručia. „*Starká, starká,*“ plakal som „*vykonal som príšernú vec. Napriek tvojim upozorneniam som naďalej šermoval so Samom a nahneval som tak ducha nejakého rytiera, ktorému tie starožitné zbrane patrili. On teraz po mne ide a ja neviem čo mám robiť!*“ Posledné slová som ledva pretisol cez potoky slz. Starká sa však začala smiať. „*Ach, Peťko, kedy sa už konečne poučíš? Neboj sa, žiadny duch nie je. To všetko ja.*“ „Ty ? Ale ako?“ nechápal som. „*Priznám sa, pomohol mi sused,*“ pokračovala, „*ilúzie, zvukové efekty a hologramy..., nato je on expert. A chcel za to iba jablkový koláč. No a na tie som zasa expertka ja. A teraz pod', vrátíme tie veci, tam, kam patria.*“ „*Dúfam, že si si vzal ponaučenie, Peter,*“ povedala starká, keď sme liezli z povaly rebríkom. „*To rozhodne,*“ odpovedal som, „*nikdy sa nesnaž prekabátiť starkú.*“

Adam Rybanský, 8.A

Dobrá myšlienka nestačí

Leto sa schyľovalo ku koncu. Teda presnejšie, už bolo na konci. Slnko zapadalo nad posledným letným dňom a to doslovne. Zlatisté lúče letného slnka poslednýkrát objímali údolie a obzerali sa v blankytno modrom potoku. Spev vtákov ozývajúci sa zo všetkých smerov dodal tejto rozlúčke pochmúrnu, no zároveň nenapodobiteľne úžasnú atmosféru, ktorá sa niesla po okolí. Na čistinke pri potôčiku šantili miestne dievčatá. Navzájom si plietli vence, naháňali sa a inak vystrájali. Presne toto bola podstata života v tejto časti kraja. Odreagovanie sa od sveta preplneného technikou. Nikto tu však nechcel zostať večne, bolo to príjemné miesto na oddych, ale nebolo prispôbené na život moderných ľudí. Preto sa aj tieto dievčatá za chvíľu poberú každá svojim smerom a nasledujúcich pár zimných mesiacov budú komunikovať prevažne cez počítač či mobil. Posledné šantenie dievčat si však okrem nich vychutnával niekto iný. Niekto bývajúcí v observatóriu na neďalekom kopci. Nebol to nik iný ako Maximilián, mladý študent matematiky a fyziky, ktorého väčšina ľudí považovala za čudáka. Predsa len v dnešnej dobe sa nájde málo ľudí, ktorí by počítali rôzne príklady a zostrojovali svoje vlastné vynálezy namiesto toho, aby viseli na sociálnych sieťach alebo boli vonku s kamarátmi. Maximilián predsa taký bol. Observatórium, ktoré zdedil po nebohých rodičoch, bolo plné jeho vlastných vynálezov a vylepšení. Je pravda, že nie všetky vždy fungovali, a párkrát skoro zapríčinili zrútenie sa celého observatória, no

Maximilián aj tak stále a stále vymýšľal ďalšie. Nemal žiadnych priateľov a práve preto bol odkázaný na spoločnosť svojich škrečkov.

Ani vlastne nevedel, prečo dievčatá pozoruje, keď pocítil veľké nutkanie im porozumieť. Jediné ženy, ktorým rozumel boli vysokoškolské profesorky, ktoré prednášali matematiku.

„Čo keby, čo keby som zostrojil vynález, ktorý by vedel čítať myšlienky?“ svitlo mu odrazu a rozbehol sa dovnútra.

„Prečo ma to nenapadlo skôr? Strávil som tak veľa času rozmýšľaním o takých hlúpostiach a pri tom som mal celý čas pod nosom takýto geniálny vynález, ktorý pomôže ľuďstvu! Počujete to?!“ hlasitá ozvena sa ozývala po celej budove až k jej útrobám.

Ešte v tú noc Maximilián zapojil kompletne všetky jeho mozgové závitky a snažil sa z nich dostať čo najviac. Nikto presne nevie, koľko dumal nad nákresem tohto stroja. Mohli to byť dni, mesiace, ba dokonca možno aj roky. Za toto obdobie vôbec nevystřčil päty z domu. Bol tak zaslepený horlivosťou, že celkom zabudol křmiť škrečky. Časom sa aj z neho stala len košťa a koža, no neprikladal tomu veľký význam. Stával sa z neho dokonale šíalený vedec, presne ako tí z filmov, zarastený s vyšinutým výrazom. Vyrobil pár prototypov a skúšal ich na náhodne odchytených zvieratách.

A potom prišiel ten slávny okamih, keď bol Maximilián natoľko spokojný so svojím vynálezom, že sa ho rozhodol predstaviť širokej verejnosti. Vynález sa v konečnom dôsledku podobal na načúvací prístroj, len bol trochu väčší a nepraktický. Na prvý pohľad ho bolo vidieť, predsa len, kto by si nevšimol niekoho s polkou tváre ako robot. A ak k tomu máte výzor ako Majster N tak zaručene pozornosti neujdete.

Maximilián vystúpil na vyvýšeninu pred mestským úradom a spustil: „Vážení spoluobčania tohto mesta! Možno si ma niektorý pamätáte, som Maximilián a bývam v observatóriu. Asi si o mne myslíte, že som šíalený, ale verte, či nie, to čo mám na tvári je prístroj na čítanie myšlienok!“

„To je somarina!“ vykřikol niekto z davu po tom, ako sa Maximilián na dlhšie odmlčal.

„Naozaj si to myslíš, chlapče? Alebo vraj nie je tá svetlovláska v modrom tričku po tvojej pravej ruke tvoja žena, s ktorou čakáš dieťa?“ na Maximiliánovej tvári sa zjavil triumfálny úsmev, keď zbadal, že neznámeho to zaskočilo, „tak už mi veríte?“

„Povedz mi mená mojich troch detí a uverím ti!“ ozvalo sa zozadu.

„Emil, Helena a Drahoslav, pán starosta,“ na jeho prekvapenie sa ozval potlesk.

„Si náš hrdina!“ skandoval dav a Maximilián sa opíjal v jeho priazni.

Ani tá však netrvala večne. Akoby aj mohla, keď sa z Maximiliána stal namyslený nafúkanec? Vždy chcel slávu a priazeň, ba dokonca ju aj dostal, no teraz je zo všetkej tej priazne nenávisť. Maximiliánov vynález rozvrátil mestečko naruby. Mnoho manželstiev sa rozpadlo, pretože nevera sa už teraz nedala ako zakryť, najlepšie priateľstvá padli za obeť pretvárke a Maximilián sa nakoniec sám stal svojou obeťou.

Bol presne dvadsiaty deň od Maximiliánovho prvého verejného výstupu. Spočiatku celkom obyčajný zimný deň, chodníky pokrývala snehová prikrývka a vločky tancovali vo vetre. Snehová pokrývka však dlho nezostala neporušená. Rozryl ju dav nahnevaných ľudí, ktorých hnala nenávisť. A hnala ich práve k observatóriu.

Vypadalo to ako scéna z nejakého starého filmu, keď sa rozzúrený dav s horiacimi pochodňami ženie na jednotlivca. Na jednotlivca, ktorý nič netuší a stále sa na svet pozerá opojený svojou slávou a úspechom. Sedí si tam a popíja kávičku, zatiaľ čo mu horí polovica domu. Vedť, prečo nie? A takto sa nič netušiac v mukách rozlúči so životom.

Vynález ani nákresey už nikto nikdy nevidel. A tak je to pre všetkých najlepšie. Život v mestečku sa už nikdy nevrátil do rovnakých koľají, a to práve preto, že už nikto z obyvateľov nikdy nikomu neveril. Ich život odvtedy plnil už len strach. Skaza napáchaná týmto vynálezom nikdy nezmizne zo zemskeho povrchu, no naveky zostane uchovaná za mohutnými stenami hôr v údolí s mestečkom.

Snehové prekvapenie

Konečne prišiel koniec pracovného týždňa, na ktorý sa Tomáš tak tešil. S kamarátmi si už dávnejšie naplánovali, že nadchádzajúci víkend stravia spoločne na horách. Príprave venovali nemálo času, snowboardy mali vzorne nachystané, no počasie zdá sa bolo proti. Celý piatok vytrvalo pršalo. To Tomáša s kamošmi zneistilo a vzájomne si telefonovali: „No čo myslíš? Ideme?“ Bolo by to tak pokračovalo možno celý večer, ale Tomáš rozhodol: „Snowboardy už čakajú, ideme!“

V sobotu ráno teda naložili auto a v neveselej nálade z neustávajúceho dažďa vyrazili na cestu. S pribúdajúcimi kilometrami sa tváre kamarátov rozjasňovali, keďže dažďové kvapky sa postupne menili na snehové vločky. Ich nálada sa zlepšovala so zvyšujúcou sa nadmorskou výškou. Do cieľa dorazili po celkom bielej ceste a z oblohy husto snežilo. Kamaráti s nadšením vyrazili na svah. Jazdili a jazdili až do zotmenia... Večer pri kole si pochvaľovali, ako dobre, že sa nenechali odradiť dažďom. „Veď tu je úplne iný svet ako tam u nás dolu,“ hovorili.

Druhý deň ráno sa hneď ponáhľali na svah. Už večer sa dohodli, že im stačí odísť až poobede, tak ešte zostávalo dosť času na snowboardovanie. Navyše prestalo snežiť, takže to chalanov ťahalo ešte viac na svah a ani jednému z nich nenapadlo skontrolovať auto. Jazdili až do obeda, keď sa už naozaj museli zbaliť na odchod. Ovešaní taškami, snowboardami a topánkami prišli na parkovisko a... úsmevy im zamrzli na tvári. Namiesto áut videli len biele kopy snehu. A neboli sami, ktorých to tak prekvapilo. Posádky ostatných áut obchádzali miesta, kde zaparkovali a snažili sa svoje autá vyhrabať.

Tomáš s kamarátmi chvíľu bezradne postávali pred kopou, ktorá schovávala ich auto. „Ako sa k nemu dostaneme?“ prebehlo im myslou. „Nemáme lopatu a ešte aj metlička je v aute,“ uvažoval nahlas Tomáš. Chvíľu sa snažili zhŕňať sneh rukami, no efekt bol malý. „Použijeme snowboardy!“ zhodli sa. Jeden pre istotu išiel zhŕňať lopatu a ostatní sa pustili do odhrabávania. Tomáš neodolal: „Toto si musím odfotiť, inak mi nikto neuverí, že nám do rána takto zapadlo auto.“ Bolo to takých 40 centimetrov snehu na streche.

Konečne mohli schovať veci do kufra, no bol tu ešte jeden problém – ako vyjdú autom z tej kopy snehu. Odpozorovali postup od ostatných – požičanou lopatou uvoľnili kolesá, šofér sadol za volant a ďalší tlačili, raz-dva, raz-dva. Po niekoľkých opakovaní nakoniec auto dostali na cestu. „Celkom slušná rozcvička,“ vyhlásil Tomáš. Kamaráti s ním v duchu súhlasili, no únavou sa nikomu nechcelo ani ústa otvoriť, želali si, aby už boli doma v pohodlí. V tichu premýšľali, ako hneď v pondelok porozprávajú tieto zážitky kolegom v ich upršanom meste.

Výlet

Konečne. Hurá! Dnes pôjdem aj s otcom na chatu do Tatier. Už sa len zbalit' a vydat' sa na cestu do lona krásnej slovenskej prírody. Dúfam, že nám aj počasie bude priat'. Nepôjdeme naddlho, iba na zopár dní. Aspoň sa nemusím moc baliť. Ešte napchatie posledných vecí do tašiek, rozlúčenie s mamou, dovlečenie batohov do auta a vyrážame. Cesta bola nudná a zdĺhavá, ešte že sme aspoň raz zastavili na benzínke, lebo sme nemali benzín a nadýchali sme sa trochu čerstvého vzduchu.

Po troch hodinách sme konečne dorazili do chaty U troch bobrov. Zaparkovali sme, trochu sme sa ponat'ahovali a išli sme sa ubytovať. Chatár bol veľmi milý a zhovorčivý. Otec sa s ním hneď skamarátil. Trochu sme si zajedli – na prízemí bola malá jedáleň a išli sme si oddýchnuť a zabývať sa v našich izbách. Ubehlo to ako voda a už aj bolo pol piatej. Tak sme si povedali, že už nič veľké asi nepodnikneme, len sa tu tak trochu poobzeráme. Chata bola veľmi blízko lesa a za chvíľu sme našli rázcestník. Zaujala nás hlavne jedna cesta, Borovicový okruh, stredne náročný a trval priemernou chôdzou asi 2 až 3 hodiny. Takže na zajtra už máme zrejme vybavený program. Teda aspoň na doobedie. Teraz sme si spravili iba krátku prechádzku a za hodinu sme sa vrátili. Dnes toho bolo tak akurát. V izbe sme si zahrli karty potom sme sa išli dole do jedálne navečerať a o chvíľu spať. Veď na zajtra sa musíme dobre vyspať.

Ráno som sa zobudil ako prvý, ale otca som nechcel prebúdzat', tak som si začal čítať. Po raňajkách sme sa a porozprávali s chatárom aj keď nemal pre nás veľmi dobré správy. Že vraj hlásili na dnes celkom divokú búrku, ale našťastie pre nás, mala by začať až okolo dvanástej. To by sme mohli stihnúť. Po výdatných raňajkách sme sa pobalili a vyrazili. Našli sme rázcestník, a predsa len sme si vybrali Borovicový okruh. Cestička bola napoly vyšliapaná a napoly posypaná kameňmi. Zo začiatku sme moc nepozorovali zvieratá, ale čím hlbšie sme vošli, tým zaujímavejšie bolo prostredie. Miešané stromy vystriedali borovicové a občas sme započuli aj zvuky prírody. Nikdy v živote som nevidel nič také prekrásne a čisté. Niekedy som bol taký uchvátený, až som skoro zakopol, ale vždy v poslednej chvíli ma otec chytil. Keďže sme aj hubári, tak sme sa trochu porozhliadali. Niekde v diaľke som uvidel strašne veľký dubák a vydal som sa tým smerom. Nakoniec to bol iba konár, a tak som zakričal otcovi: „To sa mi iba zdalo! Škoda!“ Ale otca som nikde nevidel. Tak som začal hulákať na plné ústa: „Hééj! Je tu niekto?! Otec!“ ale nikto sa mi neozval. Len stromy a prenikavé zahvízdanie orla. Les zrazu stmaval a začal som sa trochu báť. Snažil som si hovoriť, že to sa mi iba zdá, lebo som sám, ale keď som sa pozrel hore, tak som aj cez celkom hustú spleť stromov zazrel oblohu a niečo sa mi na nej nepáčilo. Začali sa zbíhať mraky. To je asi začiatok tej búrky, o ktorej nám hovoril chatár. No super. Takže nakoniec ešte aj zmoknem. Ako keby nestačilo, že som sa stratil. Vtom som si spomenul na mobil. Vytiahol som ho. Ách, škoda. Žiadny signál. Od zlosti som ho hodil do najbližšieho stromu. A odpoveďou mi bolo hrmenie. Teraz som sa začal už naozaj báť. Tá búrka príde asi o trochu skôr.

Nevedel som, čo mám robiť, a tak som začal utekať. Nevedno kam, ani ktorým smerom, jednoducho som začal utekať. Po chvíli som si musel oddýchnuť, chytiť dych a pokračoval som. Keď tu, sčista jasna, stojí zrazu predou mnou striebrosrstný vlk. Tak som sa zľakol, až som odskočil dozadu. Bol to kedysi možno silný vodca svorky, ale teraz bol hlavne hladný a zúrivy. A vtedy som spravil hlúposť. Začal som naňho kričať. Neodišiel, skôr ho to rozhnevalo. A už aj začalo pršať. Ako rýchlo sa môže z pekného výletu stáť situácia, keď neviete, kde ste, nemáte signál, nikoho nevidíte, iba vlka, ktorý vás chce napadnúť a do toho ešte začne aj pršať. Fakt super. Vlkovo šľachovité telo sa chystalo ku skoku, a tak som sa začal obzerat' po nejakej palici, ktorou by som sa mohol aspoň trochu brániť. Ale nič. Vlastne ani nebolo treba. Lebo v okamihu, keď vlk skočil, udrel medzi nás blesk. Pocítil som horúčavu a pach spálenej kože. Ale ani jednému z nás sa nič vážneho nestalo. Myslím, že som sa možno zľakol aj viac ako vlk, ale on odbehol ako prvý. A zrazu sa mi v mysli vynoril hlas: „*Chod' rovno, presne tým smerom, akým si teraz otočený. O chvíľu nájdeš chodník a potom chatu. Tvoj otec už vyhlásil po tebe pátranie. Ale o mne nesmieš nikomu povedať. A teraz bež.*“ Nerozumel som tomu a nevedel som, kto ku mne prehovoril, ale cítil som, že mám poslúchnuť. Celý zmätený som začal bežať. A naozaj. Za chvíľu som našiel chodník a potom chatu.

Keď ma zbadal otec, už som vedel, že som v bezpečí. Celého ma vystískal a cítil som, že mu vyhýkli aj nejaké tie slzy. Aj ja som bol rád, že som zase pri ňom. Záchranárom som musel ešte vysvetliť, ako sa to všetko stalo a tak, ale o čudnom hlase v hlave a blesku som im nepovedal. Chvíľu sme ešte zostali v chate, ale hneď ako sa trocha vyjasnilo sme vyrazili domov.

Rodičom som to vyrozprával ešte raz a aj s bleskom, ale hlas by mi aj tak neuverili. Už ten blesk bol dosť neuveriteľný. Doteraz neviem, či sa mi ten hlas iba zdal alebo či bol skutočný. Ale hlavné je, že som to prežil zdravý a bez zranení.

Čarovný kameň

„Rýchlo vstaň a obleč sa!“, to bolo to prvé, čo som v ten deň počul. Všetko to začalo tým, že nám ráno nezvonil budík. Meškali sme vyše hodinu. Náš odchod sa posunul, takže prvú zastávku nášho výletu sme museli odložiť. Veľmi som sa tešil na výlet do Nitry, no keď sme tam konečne dorazili, nemohli sme nikde zaparkovať. Nakoniec sa našlo voľné miesto, a tak sme konečne zaparkovali a vystúpili z auta.

Naša druhá a posledná zastávka bola v historickom múzeu, kde sme sa zdržali asi dve hodiny, ale bolo to veľmi zaujímavé. Bolo tam veľa skostnatých dinosaurov, ktoré boli obrovské. Pri východe z múzea som stretol jedného divného pána, ktorý sa mi predstavil ako predavač suvenírov, tak som si kúpil jeden pekný malý kamienok. Už bola jedna hodina a ja som bol hrozne hladný a predstavoval som si chrumkavú pizzu a z ničoho nič v rukách mám čerstvú pizzu presne takú akú som chcel. „Ty kokos!“ povedal som si v mysli a celý nemý som hľadel na ten kameň. Bolo to veľmi, ale veľmi zvláštne. Chcel som to povedať rodičom, ale bál som sa, že mi ho zoberú. Tak to zostalo moje tajomstvo.

Konečne sme dorazili z Nitry domov a mohol som si niečo priat', a tak som chcel nový mobil a hneď som ho cítil v rukách. Veľmi som sa potešil, ale vedel som, že rodičia časom všimnú a rozhodol som sa im to povedať sám, ibaže som akurát myslel na to, že som sám doma a mám o starosť menej. Presne to sa aj stalo. „Haló, je niekto doma?“ pýtal som sa a nikto mi neodpovedal. „No, do kelu! Tak toto sa mi asi sníva!“ povedal som si. Musel som si dávať pozor na to, čo si prajem.

Už bol večer a na ďalší deň som mal ísť do školy, ale vôbec sa mi nechcelo a navyše som ešte ani nemal hotové domáce úlohy. Chcel som ostať doma a oddychovať. „Prajem si zajtra mať prázdniny!“ zhúkol som a šiel som spokojný spať.

Ráno som sa zobudil a rodičia stále neboli doma. Netešil som sa, naopak chýbali mi, a preto som chcel vrátiť všetko späť.

Stalo sa! Všetko sa zopakovalo! Bola znovu nedeľa ráno a ponáhľali sme sa na výlet do Nitry. Uvidel som rodičov, skríkol som: „Mami, oci! Tak rád vás vidím!“ Oni samozrejme nechápali. No aspoň sa usmiali a vyštartovali sme. Keď sme odchádzali z múzea, divného muža som okamžite odmietol a spolu s rodičmi sme išli na obed. Objednali sme si veľkú pizzu, chutila výborne.

Po príchode domov, som si urobil domáce úlohy, pozrel film a zaspal som s dobrým pocitom.